

KEFEN PARASI

YAZI: Çağla Pınar TAŞTAN
caglapinar75@yahoo.com.tr

Merdivenlerden çıkarken üzerinde bir İstanbul pazartesisinin ağırlığını taşıyordu. İçinden zorlukla sıyrıldığı sabah trafiğinin uğultusu kulaklarında henüz dinmemişken, ağır kokulu koridordaki insan kalabalığı karşıladı onu.

Alışmıştı. Sabahın bu saatinde göğsüne oturan fille birlikte yürüdü koridoru. Akşam olmasına daha çok vardı. Cumanın nasıl geleceğini ise düşünmek bile istemiyordu. Polikliniğin kapısından içeri girdi. Çantasını sandalyeye koydu, çiçekleriyle selamlaştı. On Mayıs günü, arkadaşının ona hediye ettiği mor orkidenin yapraklarını özenle okşadı. Sekreteri yine ondan önce gelmiş, o çok sevdiği gül kolonyasından odasına serpiştirmişti bile. Taze gül kokusunu derin derin çekti içine. Önlüğünü giydi, bilgisayarını açtı. Önüne düşen listeden hastalarını almaya başladı...

Mesleğini seviyordu. İçeri giren hasta, bazen bir hastalık, bazen bir ömür ve bu ömürle birlikte bir hikâye taşıyordu. Onları dinlemek, yaralarına bakmak, hayatlarına dokunmak gibi oluyordu çoğu zaman. Bazen

gülerek, bazen hüznülenerek, bazen ciddileşerek; bazen de öfkelenerek dinliyordu bu hikâyeleri. Öyle ki, kimi zamanlarda bir hekim olarak değil de, oracıkta, perdenin arkasında, elinde kalemi defteriyle oturmuş bir öykü yazarı gibi dinlemek istiyordu onları.

Sıra Fatma Hekimoğlu'ndaydı.

Kapı açıldı. Bir değil, iki değil, üç değil... Tamı tamına beş kişi girdi içeri! Biri sevimli, peşembe toparlak yüzlü, yaşlı bir teyzecik; diğeri ince, uzun boylu, başörtülü bir kadın ve yanında boncuk gibi dizilmiş üç çocuk... Doktor gülümseyerek baktı önündeki tabloya. Salt, yan yana dizilmiş bu görüntüleriyle bile, anlatılmamış bir hikâye gibi duruyorlardı odanın ortasında.

Gülümseyerek, "Hanginiz hasta?" diye sordu.

Genç kadın, "Annem" dedi, yaşlı kadını göstererek. "Ben geliniyim, bir süredir öksürüğü geçmedi" diye ekledi.

Doktor önce hastasının öyküsünü almaya koyuldu; sonra sırtını dinledi, genel muayenesini yaptı. Bir akciğer

filminin gerekli olduğunu söyleyerek hasta ve yakınını yönlendirdi. Önde teyzecik, arkasında gelini, sonra boncuk boncuk diğerleri olmak üzere odadan çıktılar.

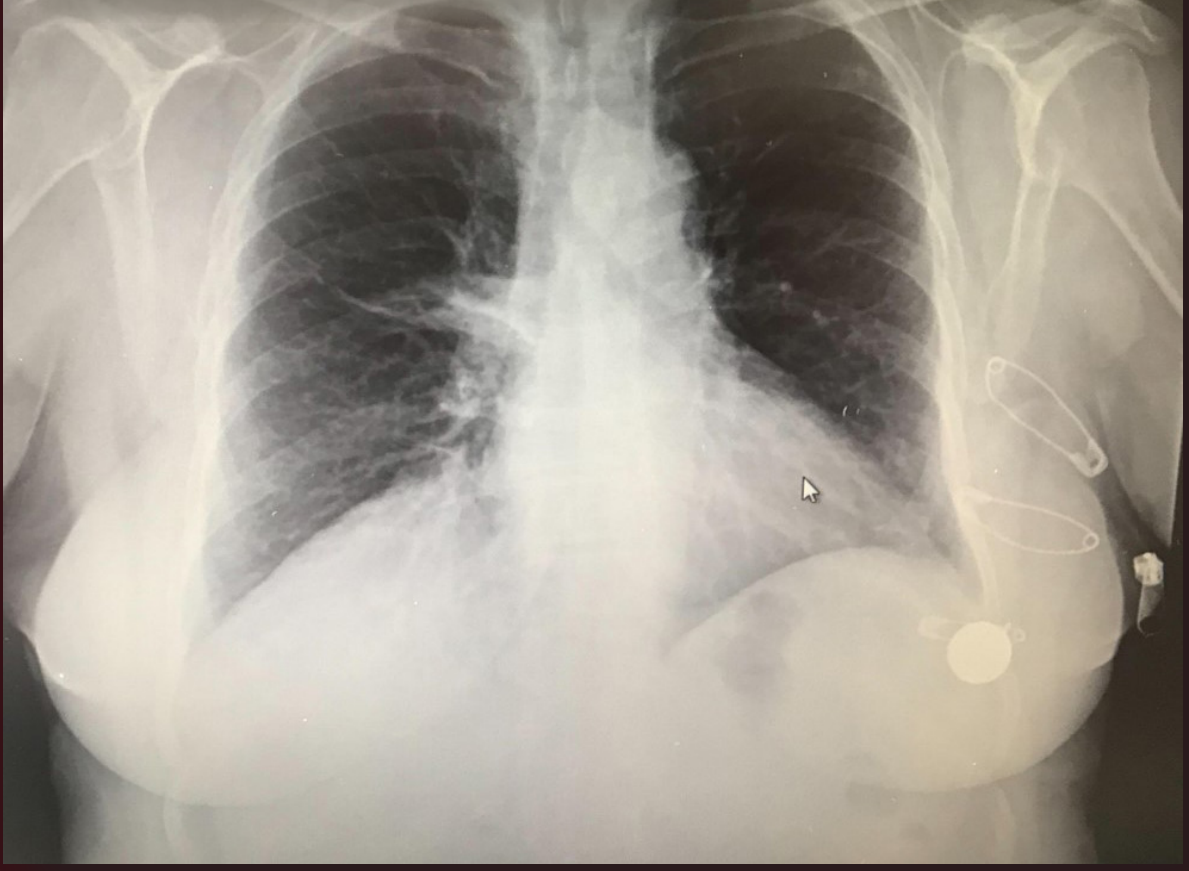
Sıradaki hastayı aldı doktor. Sonra bir diğerini, sonra diğerini. Çoğu, bir aile hekiminin kolaylıkla üstesinden geleceği, birbirine benzeyen semptomlardı. Basit ağrılar, olur olmaz şikâyetler, üst solunum yolu enfeksiyonları... İnsanların, bunlar için eğitim ve araştırma hastanelerini doldurmaları, doğrusu büyük verimsizlikti. Sağlıkta basamak sisteminin yanlış uygulanmasından kaynaklı bu gereksiz bir iş yükü, maalesef nice hastanın uzman hekime erişimini güçleştiriyordu.

Kapı çaldı, bir baş uzandı içeri, "Sonuç için gelebilir miyiz, Hocam" dedi.

Biraz önceki teyzeciğin geliniydi. En önde sevimli, toparlak yüzü, tıfıl tıfıl adımlarıyla teyze olmak üzere, aynı hikâyenin devamı gibi süzülüyor içeri.

Bilgisayardan Fatma Hekimoğlu'nun kaydını buldu, akciğer filmini açtı. Dikkatle baktı filme. Birden kaşları

“Bir akciğer grafisi her zaman bir hastalığı göstermez, bazen bir insan hikâyesidir onun anlattığı.”

çatıldı. Bakışları, gördüğü tuhaf bir şeyi anlamak ister gibiydi. Filmden biraz uzaklaştı, sonra yaklaştı; yeniden uzaklaştı.

Kaygıyla küçülen gözleri, filmin üzerindeki bir noktada dolaşıyordu. Hastanın sol göğsünün üzerinde ilginç bir oluşum vardı. Sıra dışı bu şeyi anlamaya çalıştı. Halka halinde, sınırları keskin, bir santimetreden biraz büyük dansite...

Birden durdu! Yüzünün hatları yavaşça gevşedi. Çatılan kaşları düzeldi. Yüzündeki endişe çizgilerinin yerini muzip bir gülümseme aldı. Yaşlı kadına dönerek;

“Fatma Teyze, üzerinde çeyrek mi var senin?” dedi.

Yaşlı kadın, hiç beklemiyordu, gayri ihtiyari çılgınlığı bastı:

“Amannnnn! Doktor Hanım, nettin

sen! Ben onu gelinden saklamıştım, sırrımı açık ettin!”

Bir an için buza kesti oda. Soğuk bir sessizlik havada asılı kaldı. Gelinin, sessiz bir gök gürültüsünü andıran bakışları, kaynanasına doğru şimşek gibi bir parladı bir söndü.

“Anneee!?” dedi.

Doktor, gelinin kara bulutlar toplamış gözleriyle, yüzünü tülbendiyle kapatmaya çalışan yaşlı kadının yere düşen mahcup bakışları arasında buldu kendini.

Koyvermek üzere olduğu kakhahasını zor tuttu. Aceleyle, ciddi hallerinden birini takınmaya çalıştı. Yaşlı kadının öksürüğünden bahsetti, araya laf karıştırdı; ilaç dedi, geçer dedi, dikkat et dedi...

Sonrası, olağan poliklinik döngüsünde sürdü gitti. Yazılan reçete, ilaçla-

rın nasıl kullanılacağına dair kısa bir açıklama, verilen reçete kodu; elinde reçete olduğu halde hışımla dışarı fırlayan gelin, arkasına boncuk gibi dizilmiş çocuklar...

Yaşlı kadın en arkada kalmıştı. Çıkar-ken doktora yaklaştı,

“Doktor Hanım bir şey soracağım” dedi. Yuvarlak yanakları iyice pembeleşmişti. Ona doğru eğilen doktorun kulağına doğru fisıldadı:

“Paralar da gözüküyor muydu? Yanlış anlama, bilirsin ya, kefen parası işte...”

Kapıdaki numara sayacı durmuştu. Yaşlı kadın, ürkek adımlarla gelinin arkasına düşmüş, ona yetişmeye çalışıyordu.

İçerden, Doktor Pınar’ın kakhahaları duyuluyordu...